

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 7S/4/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7017200021
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Juraj Tymko
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7017200021.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Tymka a členov senátu JUDr. Tamary Sklenárovej a JUDr. Pavla Tkáča, v právnej veci žalobcu U.. U. Š., bytom sídlisko Mladost' 9, Medzev, zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Marcel Jurko, advokát, s.r.o., so sídlom Dominikánske námestie 11, Košice, proti žalovanému Generálnemu riaditeľstvu Zboru väzenskej a justičnej stráže, so sídlom Šagátova 1, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. GR ZVJS-3-9-3/14-2016 zo dňa 03. novembra 2016, takto

rozhodol:

I. Žalobu z a m i e t a .

II. Účastníkom právo na náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

1. Personálnym rozkazom riaditeľa Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Košice - Šaca č. 232 zo dňa 16.08.2016 bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. v znení neskorších predpisov prepustený zo služobného pomeru v štátnej službe príslušníka Zboru väzenskej a justičnej stráže. Odôvodnenie citovaného personálneho rozkazu riaditeľa Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Košice - Šaca je obsahom podrobného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia žalovaného.

2. V odvolaní proti personálnemu rozkazu riaditeľa Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Košice - Šaca žalobca navrhol odvolaciemu správne orgánu, aby napadnutý personálny rozkaz zrušil a rozhodol vo veci sám. Odvolacie námietky žalobcu proti personálnemu rozkazu riaditeľa Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Košice - Šaca korešpondujú so žalobnými námietkami a sú taktiež obsahom odôvodnenia napadnutého rozhodnutia žalovaného.

3. Žalovaný napadnutým rozhodnutím č. GR ZVJS-3-9-3/14-2016 zo dňa 03.11.2016 podľa § 243 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov, odvolanie U.. U. Š., nar XX.XX.XXXX, trvale bytom F. U. č. X, XXX XX U., toho času bývalého príslušníka Zboru väzenskej a justičnej stráže, zastúpeného advokátom JUDr. Richardom Bauerom, zapísaným v zozname advokátov vedenom SAK pod č. XXXX (ďalej len „odvolateľ“), zo dňa 05.09.2016 podané proti personálnemu rozkazu riaditeľa Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Košice - Šaca (ďalej len „ústav“) č. 232/2016 zo dňa 16.08.2016 (ďalej len „personálny rozkaz“) zamietol a personálny rozkaz potvrdil.

4. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia žalovaný uviedol, že dôvodom, pre ktorý bol odvolateľ prepustený zo služobného pomeru bolo, že dňa 14.10.2015 v čase od 08:12 hod. do 08:42 hod. v priestoroch ústavu, v návštevnej budove - objekt č. 5, priestory Skupiny preventívno-bezpečnostnej

služby miesto č. 126, vyšetrovacia miestnosť č. 4, komunikoval s odsúdeným U. Š., nar. XX.XX.XXXX. V predmetnom rozhovore s odsúdeným odvolateľ popisuje svoje konanie, správa sa a udáva skutočnosti, z ktorých vyplýva, že odvolateľ:

- vykonáva a otvorene deklaruje, že je prístupný vykonávať činnosti alebo služby pre odsúdených vo výkone trestu odňatia slobody v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Košice - Šaca, za ktoré požaduje finančnú alebo inú náhradu,
- udržiava a udržiaval styky s bývalým odsúdeným L. Z., nar. XX.XX.XXXX a s bývalým odsúdeným Y. M., nar. XX.XX.XXXX.

5. Odvolateľ takými vyjadreniami a správaním narušil vážnosť Zboru väzenskej a justičnej stráže a ohrozil dôveru v tento zbor, nezdržal sa konania, ktoré by mohlo viesť k stretu dôležitého záujmu štátnej služby s osobnými záujmami, čím zvlášť hrubým spôsobom porušil služobnú povinnosť ustanovenú v § 48 ods. 3 písm. g/ zákona o štátnej službe „v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor“, v § 48 ods. 3 písm. f/ zákona o štátnej službe „zdržať sa konania, ktoré by mohlo viesť k stretu dôležitého záujmu štátnej služby s osobnými záujmami, najmä nezneužívať informácie získané v súvislosti s výkonom služby na vlastný prospech alebo na prospech iného“, konal v rozpore s ustanoveniami Čl. I bodu 1, Čl. II bodu 3, Čl. VI bodu 2 Etického kódexu príslušníka a zamestnanca Zboru väzenskej a justičnej stráže vydaného dňa 06.06.2013 (ďalej len „Etický kódex“), s ktorým bol riadne oboznámený dňa 13.06.2013, čím porušil povinnosť ustanovenú v § 48 ods. 3 písm. a/ zákona o štátnej službe „plniť svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený“ a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

6. Žalovaný poukázal na to, že proti personálnemu rozkazu podal odvolateľ dňa 05.09.2016 riadne a včas odvolanie, v ktorom namieta, že napadnutý personálny rozkaz je poznačený najmä zásadnou právnou vadou, ktorá bráni prepusteniu odvolateľa zo služobného pomeru, a pre ktorú nemôže byť prepustenie odvolateľa zo služobného pomeru zákonné. Poukázal na závažnú skutočnosť, že služobný pomer s jeho osobou je rozviazaný až dňa 22.08.2016, teda po viac ako piatich mesiacoch. V napadnutom personálnom rozkaze, a ani v namietanom konaní, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, nie je nikde uvedené a zaprotokolované kedy, ktorého presného dňa riaditeľ ústavu zistil dôvody prepustenia u osoby odvolateľa tak, ako ich cítuje v napadnutom personálnom rozkaze. Odvolateľ mal za to, že z dôvodu uvedeného v napadnutom personálnom rozkaze, riaditeľ ústavu ho zo služobného pomeru už prepustiť nielen nesmel, ale ani nemohol, pretože takéto právo riaditeľa ústavu mu dávno zaniklo, resp. prekludovalo, a to po márnom uplynutí dvojmesačnej prekluzívnej lehoty a v tomto smere poukázal na ustanovenie § 192 ods. 1 písm. e/ zákona o štátnej službe v znení platnom v rozhodnom čase o prepustení príslušníka.

7. Žalovaný k námietke v bode I. podaného odvolania žalobcom uviedol, že od 01.01.2016 je účinný zákon č. 406/2015 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov. Uvedený zákon okrem iného novelizoval i ustanovenie § 192 ods. 5 zákona o štátnej službe, pričom z novelizovaného ustanovenia § 192 zákona o štátnej službe vyplýva, že o prepustení policajta z dôvodov uvedených v odseku 1 písm. d/ až g/ možno rozhodnúť len do šiestich mesiacov odo dňa, keď nadriadený zistil dôvod prepustenia, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď tento dôvod vznikol; v týchto lehotách sa musí rozhodnutie o prepustení policajtovi aj doručiť.

8. Žalovaný konštatoval, že v danom prípade odvolateľ nepostrehol uvedenú novelizáciu, ktorá zmenila lehotu na rozhodnutie z dvoch na šesť mesiacov a jeho námietka nemá oporu v platnom znení zákona o štátnej službe. Žalovaný uviedol, že nadriadený rozhodol včas, a to dokonca aj v prípade, keby lehotu na prepustenie začali počítať od 07.03.2016, t.j. v deň, keď došlo ústavu vznesenie obvinenia odvolateľovi, nakoľko aj v tomto prípade je zákonná 6 mesačná lehota zachovaná.

9. Žalovaný ďalej poukázal na to, že odvolateľ namieta, že vzhľadom ku skutočnosti, že napadnutý personálny rozkaz bol vydaný riaditeľom ústavu dňa 16.08.2016 a až dňa 22.08.2016 doručený právnej

zástupkyni odvolateľa, pričom príslušníkovi nebol doručený dodnes, nebol podľa jeho názoru riadne doručený.

10. Žalovaný poukázal na to, že v samotnom odvolaní odvolateľ v bode II. v 2. odseku svojho odvolania uvádza a nespochybňuje, že s ním bol rozviazaný služobný pomer dňa 22.08.2016. Zároveň žalovaný poukázal na skutočnosť, že odvolateľ splnomocnil v plnom rozsahu na úkony spojené s personálnym konaním o prepustení odvolateľa právneho zástupcu - Advokátsku kanceláriu Bauer s.r.o., ktorá bola splnomocnená na všetky úkony, vrátane príjmu doručovaných písomností, a ktorá personálny rozkaz i prevzala, čo prvostupňový orgán považuje za riadne doručenie v súlade s názorom publikovaným v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 8Sžo/156/2009.

11. Žalovaný ďalej uviedol, že odvolateľ namieta aj dôkaz CD s obrazovo-zvukovým záznamom a jeho zadováženie a uvádza, že uvedený dôkaz je nezákonný a použiteľný len v trestnom konaní a nikde inde.

12. K uvedenej námietke žalobcu žalovaný uviedol, že sa stotožňuje s názorom prvostupňového orgánu, že dôkazný materiál CD s obrazovo-zvukovým záznamom vyhotovenom NAKA dňa 14.10.2015 v čase od 08:12 do 08:42 v priestoroch Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Košice - Šaca, ulica Budovateľská 1, v návštevnjej budove - objekt č. 5, priestory Skupiny preventívno-bezpečnostnej služby miesto č. 126, vyšetrovacía miestnosť č. 4, na ktorom je zachytený rozhovor odvolateľa a odsúdeného U. Š., nar. XX.XX.XXXX, bol zadovážený zákonným spôsobom. Tento názor správny orgán opiera o skutočnosť, že uvedený dôkaz bol zadovážený na základe žiadosti ústavu adresovanej NAKA, ktorá ho ústavu poskytla. Dôkaz bol v ústave riadne zaprotokolovaný v spise č. ÚVTOS-54/21-2016, a teda je zrejmé, kedy a ako boli dôkazy od NAKA získané.

13. Žalovaný zdôraznil, že pri posudzovaní predmetného konania odvolateľa bola dôsledne dodržaná zásada objektívnej pravdy. Uviedol, že v hodnotení dôkazov je príslušný nadriadený slobodný a žiadny právny predpis mu neukladá, akú dôkaznú hodnotu konkrétnemu dôkazu prizná. V súlade s rozsudkom NS SR č. 8Sžo/37/2011 uviedol, že správne konanie sa od trestného konania odlišuje okrem iného aj väčšou neformálnosťou procesu a podstatne voľnejšou procesnou úpravou dokazovania, čo znamená, že v správnom konaní možno použiť dôkazné prostriedky z vyšetrovacieho spisu, a to i pred tým, než došlo k právoplatnému odsúdeniu za trestný čin.

14. V závere odôvodnenia napadnutého rozhodnutia žalovaný uviedol, že riadne preskúmal personálny rozkaz, proti ktorému bolo odvolanie podané a nezistil žiadne pochybenia.

15. Včas podanou žalobou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia Generálneho riaditeľa Zboru väzenskej a justičnej stráže č. GR ZVJS-3-9-3/14-2016 zo dňa 03.11.2016, ako aj zrušenia personálneho rozkazu riaditeľa Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Košice - Šaca č. 232/2016 dňa 16.08.2016 a vrátenia veci na ďalšie konanie Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Košice - Šaca.

16. V podanej žalobe žalobca po citácii čl. 46 ods. 1, 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1, čl. 8 ods. 1, 2 Dohovoru o ochrane základných ľudských práve a slobôd uviedol, že namieta, že napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj prvostupňového správneho orgánu vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci, sú nepreskúmateľné pre ich nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, ktoré dôvody vychádzajú z nezákonne, výlučne z trestného konania do administratívnych konaní, zabezpečených dôkazov.

17. Žalobca uviedol, že žalovaný sa vôbec nevysporiadal so zásadnými námietkami žalobcu týkajúcimi sa zákonnosti použitých dôkazov, ktorými boli v namietanom prvostupňovom aj odvolacom konaní, výlučne dôkazy z prebiehajúceho trestného konania vedeného pred Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, Prezidiom Policajného zboru, Národnej kriminálnej agentúry, Národnej protikorupčnej jednotky, Expozitúry Východ, Rastislavova 69, 040 01 Košice (ďalej aj ako „policajný orgán“) pod ČVS: PPZ-344/NKA-PK-VY-2015 (ďalej aj ako „trestné konanie“), a síce s obrazovo-zvukovým záznamom policajného orgánu vyhotoveným dňa 14.10.2015 v čase od 08:12 hod. do 08:42 hod. za použitia agenta (ďalej aj ako „obrazovo-zvukový záznam“) a prepisom obrazovo-zvukového záznamu, ako prílohou č. I k č. p.: PPZ-ZPČ-OZPCV-70/2016-ITP (ďalej aj ako „prepis“).

18. Žalobca mal za to, že obrazovo-zvukový záznam aj jeho prepis nemožno použiť ako dôkaz v správnom konaní v súvislosti s prepustením žalobcu zo služobného pomeru, nakoľko už samotné jeho použitie hoci len v inej trestnej veci je platným TrP. prísne upravené a limitované. Obrazovo-zvukový záznam a jeho prepis získané informačno-technickými prostriedkami ako dôkazy v trestnom konaní nebolo možné podľa názoru žalobcu v žiadnom prípade použiť v namietanom prvostupňovom, a ani odvolacom konaní. Štátna moc reprezentovaná prvostupňovým správnym orgánom a žalovaným, konala v rozpore s príslušnými všeobecne záväznými právnymi predpismi, najmä porušila príslušné ustanovenia platného TrP. upravujúceho podmienky použitia obrazovo-zvukového záznamu.

19. Žalobca poukázal na to, že správne orgány sa nevysporiadali s tým, že každé rozhodnutie - príkaz sudcu pre prípravné konanie sa vzťahuje výlučne na konkrétnu vyšetrovanú - trestnú vec a na jej právnu kvalifikáciu. Aj z uvedeného a contrario vyplýva, že obrazovo-zvukové záznamy nemožno použiť ako dôkaz v inom než trestnom (teda ani v administratívnom) namietanom prvostupňovom a odvolacom konaní.

20. Žalobca ďalej uviedol, že žalovaný v napadnutom rozhodnutí zákonným spôsobom nezodpovedal základné odvolacie námietky žalobcu, a síce:

- a) k argumentom zákonného spôsobu získania obrazovo-zvukového záznamu a jeho prepisu žalovaným a prvostupňovým správnym orgánom,
- b) jeho zákonnej použiteľnosti v namietanom prvostupňovom a odvolacom konaní,
- c) k spôsobu a forme jeho zabezpečenia do konania a spôsobu, akým bol tento dôkaz vykonaný v namietanom prvostupňovom a odvolacom správnom konaní.

21. Žalobca bol toho názoru, že z ustanovenia § 114 ods. 7 TrP. vyplýva zásadný zákaz použitia obrazovo-zvukového záznamu získaného v rámci konkrétneho trestného konania v inom trestnom konaní, avšak s určitými taxatívne vymenovanými výnimkami. TrP. upravuje materiu získavania a použitia obrazovo-zvukových záznamov zhotovených informačno-technickými prostriedkami iba v rámci trestného konania. Naproti tomu získavanie a použitie obrazovo-zvukových záznamov zhotovených informačno-technickými prostriedkami v iných konaniach, resp. pre účely iných konaní upravuje zákon (§ 1 ods. 1 a 2).

22. V podanej žalobe žalobca ďalej uviedol, že žalovaný sa v napadnutom rozhodnutí zákonným spôsobom nevysporiadal s námietkami týkajúcimi sa manipulácie s administratívnymi spismi prvostupňového správneho orgánu (v spise sa raz nachádzalo CD s obrazovo-zvukovým záznamom, následne nie), tiež s námietkami ohľadne uplynutia „hoci aj 6 mesačnej subjektívnej lehoty“, plynúcej buď od dňa 17.09.2015 (výsluch svedka udalostí, ktoré mali zakladať podmienky a predpoklady pre prepustenie žalobcu, ktorý sa stal agentom na úkon dňa 14.10.2015) alebo od dňa 14.10.2015 (keď riaditeľ prvostupňového správneho orgánu vôbec umožnil vyhotovenie obrazovo-zvukového záznamu na pôde prvostupňového správneho orgánu).

23. Žalobca taktiež namietal, že žalovaný sa v napadnutom rozhodnutí rovnako zákonným spôsobom nevysporiadal s námietkami týkajúcimi sa spôsobom doručovania personálneho rozkazu, a síce napadnutého rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu do vlastných rúk žalobcu, kedy bol doručený len jeho právnej zástupkyňi, aj napriek jasnej dikcii príslušných ustanovení zákona o štátnej službe policajtov.

24. Žalobca považoval za hrubo nezákonné, svojvoľné a arbitrárne aj tú skutočnosť, že žalovaný a prvostupňový správny orgán, prepustenie žalobcu zo služobného pomeru založili výlučne na nezákonných dôkazoch a v jeho prospech nezabezpečili ani len jediný ním navrhovaný dôkaz. Poukázal na to, že u žalobcu nikdy nebol naplnený dôvod jeho prepustenia zo služobného pomeru podľa ustanovenia § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru a jeho prepustenie zo služobného pomeru je hrubo nezákonné. Zároveň žalobca navrhol v konaní na pojednávaní vypočuť svedkov, ktorých menovite označil.

25. Žalovaný v písomnom vyjadrení zo dňa 17.02.2017 k námietkam žalobcu uviedol, že sa nestotožňuje s názorom žalobcu, ale zastáva názor, že dôkazný materiál CD s obrazovo-zvukovým záznamom vyhotovenom NAKA dňa 14.10.2015 v čase od 08:12 hod. do 08:42 hod. v priestoroch Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Košice - Šaca (ako aj jeho následný prepis), na ktorom je zachytený rozhovor

odvolateľa a odsúdeného U. Š., bol zadovážený zákonným spôsobom. Tento názor správny orgán opiera o skutočnosť, že uvedený dôkaz bol zadovážený na základe žiadosti ústavu adresovanej NAKA, ktorá ho ústavu poskytla. Dôkaz bol v ústave riadne zaprotokolovaný v spise č. ÚVTOS-54/21-2016, a teda je zjavné, kedy a ako boli dôkazy od NAKA získané. Žalovaný zdôraznil, že pri posudzovaní konania žalobcu bola dôsledne dodržaná zásada objektívnej pravdy. V hodnotení dôkazov je príslušný nadriadený slobodný a žiadny právny predpis mu neukladá, akú dôkaznú hodnotu konkrétnemu dôkazu priznáva a v tomto smere poukázal na rozsudok NS SR č. 8Sžo/37/2011.

26. K ďalšej námietke žalobcu žalovaný uviedol, že má za to, že žalobca nepostrehol, od 01.01.2016 je účinný zákon č. 406/2015 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 73/1998 Z. z., ktorý okrem iného novelizoval i ustanovenie § 192 ods. 5 zákona o štátnej službe, v zmysle ktorého o prepustení policajta z dôvodov uvedených v odseku 1 písm. d/ až g/ možno rozhodnúť len do šiestich mesiacov odo dňa, keď nadriadený zistil dôvod prepustenia, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď tento dôvod vznikol; v týchto lehotách sa musí rozhodnutie o prepustení policajtovi aj doručiť. Žalovaný poukázal na to, že v danom prípade sa teda žalobca odvoláva na už neplatné znenie zákona, keďže nepostrehol uvedenú novelizáciu, ktorá zmenila lehotu na rozhodnutie z dvoch na šesť mesiacov a jeho námietka nemá oporu v platnom znení zákona o štátnej službe. Žalovaný konštatoval, že nadriadený rozhodol včas, a to dokonca aj v prípade, keby lehotu na prepustenie začal počítat' od 07.03.2016, t.j. v deň, keď došlo ústavu vznesenie obvinenia odvolateľovi, nakoľko aj v tomto prípade je zákonná 6 mesačná lehota zachovaná.

27. K námietke žalobcu, že žalovaný sa v napadnutom rozhodnutí rovnako zákonným spôsobom nevysporiadal s námietkami týkajúcimi sa spôsobom doručovania personálneho rozkazu do vlastných rúk žalobcu, kedy bol doručený len jeho právnej zástupkyňi, žalovaný uviedol, že žalobca sa v zákonnej lehote voči tomuto (dodnes nedoručenému) personálnemu rozkazu odvolal, pričom v odvolaní proti uvedenému personálnemu rozkazu však v bode II. v 2. odseku svojho odvolania doručenie nespochybňuje, ale sám uvádza, že s ním bol rozviazaný služobný pomer dňa 22.08.2016. Žalovaný zároveň poukázal na skutočnosť, že žalobca splnomocnil v plnom rozsahu na úkony spojené s personálnym konaním o prepustení právneho zástupcu - Advokátsku kanceláriu Bauer s.r.o., ktorá bola splnomocnená na všetky úkony, vrátane príjmu doručovaných písomností, a ktorá personálny rozkaz i prevzala.

28. K námietke žalobcu, že žalovaný sa v napadnutom rozhodnutí tiež zákonným spôsobom nevysporiadal s námietkami týkajúcimi sa náležitého zistenia skutkového stavu v správnom konaní „bez rozumných pochybností“, ktorý mal byť zistený len a výlučne na základe obrazovo zvukového záznamu a jeho nečitateľného prepisu, ako aj absolútne odignoroval všetky ním navrhované dôkazy v správnom konaní a iné dôkazy, žalovaný uviedol, že pri posudzovaní predmetného odvolania bola dôsledne dodržaná zásada objektívnej pravdy. Poukázal na to, že v hodnotení dôkazov je príslušný nadriadený slobodný a žiadny právny predpis mu neukladá, akú dôkaznú hodnotu konkrétnemu dôkazu prizná. Opätovne poukázal na rozsudok NS SR č. 8Sžo/37/2011, pričom ostatné procesné námietky žalobcu v odvolaní mali formálny charakter, resp. boli vo vzťahu k posúdeniu konania odvolateľa a jeho prepusteniu irelevantné.

29. V závere písomného vyjadrenia žalovaný zdôraznil, že ako odvolací orgán riadne preskúmal personálny rozkaz, proti ktorému bolo odvolanie podané a až keď nezistil žiadne pochybenia v postupe prvostupňového orgánu, tak na základe takto zisteného právneho a skutkového stavu rozhodol.

30. Žalobca v písomnom vyjadrení zo dňa 31.03.2017 zotrval na všetkých svojich vyjadreniach uvedených v žalobe, pričom vyjadrenie žalovaného k žalobe zo dňa 17.02.2017 považoval za absolútne nedôvodné a neopodstatnené.

31. Žalovaný v písomnom vyjadrení zo dňa 05.04.2017 uviedol, že sa nestotožňuje s tvrdením žalobcu a zdôraznil, že žalovaný ako odvolací orgán riadne preskúmal personálny rozkaz, proti ktorému bolo odvolanie podané a až keď nezistil žiadne pochybenia v postupe prvostupňového orgánu, tak na základe takto zisteného právneho a skutkového stavu rozhodol. Žalovaný zotrval na svojom stanovisku a navrhol, aby Krajský súd v Košiciach žalobu zamietol ako nedôvodnú v súlade s § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku.

32. Správny súd v konaní podľa § 177 a nasl. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“), po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a oboznámení sa s administratívnymi spismi žalovaného a správneho orgánu prvého stupňa, dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

33. Na pojednávaní správneho súdu dňa 31.01.2018 právny zástupca žalobcu uviedol, že zotrúva na všetkých dôvodoch uvedených v podanej žalobe. Nesúhlasil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia pokiaľ ide o plynutie šesťmesačnej lehoty, nakoľko v roku 2015 bola právne upravená dvojmesačná lehota, pričom žalovaný sa v predmetnej veci dozvedel zo svedeckej výpovede odsúdeného Š. dňa 17.09.2015, z ktorej malo vyplývať, že následne mal byť monitorovaný žalobca v ďalšom období, a to konkrétne dňa 14.10.2015. Poukázal na to, že žalovaný sa teda dňa 14.10.2015 dozvedel o porušovaní správania žalobcu a už v tomto období mohol vyvodzovať voči žalobcovi zodpovednosť. Uviedol, že prvostupňové rozhodnutie bolo vydané dňa 16.08.2016, a teda po uplynutí dvojmesačnej, ako aj šesťmesačnej lehoty. Právny zástupca žalobcu ďalej poukázal na tú skutočnosť, že žalovaný v danom prípade bol povinný vykonávať dokazovanie v širšom rozsahu, ako to vyplýva aj z ustanovenia § 233 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. a nevychádzať jedine z dôkazu, ktorý je uvedený v personálnom rozkaze generálneho riaditeľa Zboru väzenskej justičnej stráže už aj s poukazom na tú skutočnosť, že úkony v trestnom konaní neboli vykonané v súlade s Trestným poriadkom, pričom o tejto veci rozhoduje Najvyšší súd Slovenskej republiky a pokiaľ ešte nebolo Najvyšším súdom SR o tomto dôkaze rozhodnuté, nemohol ho správny orgán prvého stupňa, ako aj žalovaný použiť ako dôkaz pri vydaní personálneho rozkazu riaditeľa Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Košice - Šaca. Právny zástupca žalobcu v tomto smere poukázal rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 5Sžo/143/2010, na rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6S/97/2009, ako aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky II. ÚS 5/2011, ktoré upravujú skutočnosti týkajúce sa naplnenia legitímneho cieľa na odpočúvanie.

34. Zástupkyňa žalovaného uviedla, že zotrúva na všetkých vyjadreniach žalovaného k podanej žalobe. Poukázala na to, že v danom prípade bola zachovaná subjektívna lehota pre vydanie rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa, teda personálneho rozkazu riaditeľa Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Košice - Šaca, ako aj žalovaného, pričom žalovaný sa vo svojich vyjadreniach náležite vysporiadal, aj pokiaľ ide o námietku plynutia šesťmesačnej lehoty. V tomto smere poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6S/80/2009 zo dňa 21.06.2017 týkajúce sa použitia dôkazných prostriedkov. Zástupkyňa žalovaného ďalej uviedla, že aj napriek prednesu právneho zástupcu žalobcu na dnešnom pojednávaní, že trestné konanie v predmetnej veci nie je ukončené, v prvostupňovom konaní žalobca bol uznaný za vinného, pričom poukázala taktiež na to, že žalobca nepreukázal žiadny dôkaz o tom, že použitý dôkazný prostriedok bol získaný nezákonne.

35. Podľa § 48 ods. 3 písm. a/ zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“), policajt je povinný plniť svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený.

Podľa § 48 ods. 3 písm. f/ zákona č. 73/1998 Z. z., policajt je povinný zdržať sa konania, ktoré by mohlo viesť k stretu dôležitého záujmu štátnej služby s osobnými záujmami, najmä nezneužívať informácie získané v súvislosti s výkonom služby na vlastný prospech alebo na prospech iného.

Podľa § 48 ods. 3 písm. g/ zákona č. 73/1998 Z. z., policajt je povinný v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor.

Podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z., policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Podľa § 192 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z. z., účinného od 01.01.2016 (zákon č. 406/2015 Z. z.), o prepustení policajta z dôvodov uvedených v odseku 1 písm. d/ až g/ možno rozhodnúť len do šiestich mesiacov odo dňa, keď nadriadený zistil dôvod prepustenia, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď tento dôvod vznikol; v týchto lehotách sa musí rozhodnutie o prepustení policajtovi aj doručiť.

Podľa § 238 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z., oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

36. Súd preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného i správneho orgánu prvého stupňa, ako aj konanie, ktoré ich vydaniu predchádzalo v medziach podanej žaloby a dospel k záveru, že oba správne orgány postupovali v súlade s platnou právnou úpravou, a preto aj preskúmané rozhodnutia sú vecne správne a zákonné.

37. Podľa názoru súdu v správnom konaní bol dostatočne zistený skutkový stav a na jeho základe bol vyvodený aj správny právny záver, s ktorým sa súd stotožňuje. Žalovaný sa dostatočným spôsobom vysporiadal so všetkými námietkami vznesenými žalobcom v podanom odvolaní, ako to vyplýva aj z odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia žalovaného.

38. Podstatnými žalobnými námietkami žalobcu boli, že obrazovo-zvukový záznam a jeho prepis získaný informačno-technickými prostriedkami ako dôkazy v trestnom konaní nebolo možné v žiadnom prípade použiť v namietanom prvostupňovom, ani v odvolacom konaní, a teda že obrazovo-zvukový záznam a jeho prepis nemožno použiť ako dôkaz v správnom konaní. Ďalšou námietkou bolo, že žalobca sa taktiež nevysporiadal s námietkami ohľadne plynutia hoci aj šesťmesačnej subjektívnej lehoty a taktiež, že žalovaný sa v napadnutom rozhodnutí nevysporiadal s námietkami týkajúcimi sa spôsobom doručovania personálneho rozkazu do vlastných rúk žalobcu, kedy bol doručený len jeho právnej zástupkyni aj napriek jasnej dikcii príslušných ustanovení zákona o štátnej službe policajtov.

39. Pokiaľ ide o žalobnú námietku týkajúcu sa použitia obrazovo-zvukového záznamu a jeho prepisu, ktorý podľa názoru žalobcu nemožno použiť ako dôkaz v správnom konaní, k tomu je potrebné uviesť, že v konaní o prepustení zo služobného pomeru sa nejedná o posudzovanie spáchania trestného činu, ale o zistenie porušenia služobnej prísahy. Konanie o prepustení zo služobného pomeru príslušníka Zboru väzenskej a justičnej stráže nemožno zamieňať s trestným konaním a toto konanie nezávisí ani od výsledku trestného konania, ale napriek tejto skutočnosti, ak sú pre účely takéhoto konania využité dôkazy z trestného konania, tieto podliehajú hodnoteniu v zmysle § 238 ods. 4 zákona č. 73/1998 Zb. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície. Správne konanie sa od trestného konania odlišuje okrem iného aj väčšou neformálnosťou procesu a podstatne voľnejšou procesnou úpravou dokazovania, čo znamená, že v správnom konaní možno použiť aj obrazovo-zvukový záznam z vyšetrovacieho spisu, a to predtým, než došlo k právoplatnému odsúdeniu za trestný čin.

40. Z vyššie uvedeného vyplýva, že dôkazný materiál CD s obrazovo-zvukovým záznamom vyhotovenom NAKA dňa 14.10.2015 v čase od 08:12 hod. do 08:42 hod. v priestoroch Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Košice - Šaca, v návštevnej budove - objekt č. 5, priestory Skupiny preventívno-bezpečnostnej služby miesto č. 126, vyšetrovacia miestnosť č. 4 (ako aj jeho následný prepis), na ktorom je zachytený rozhovor žalobcu a odsúdeného U. Š., bol zadovážený zákonným spôsobom. Uvedený dôkaz bol zadovážený na základe žiadosti správneho orgánu prvého stupňa adresovanej NAKA, ktorá ho ústavu poskytla, pričom tento dôkaz bol zaprotokolovaný v spise č. ÚVTOS-54/21-2016. Z uvedených dôvodov považuje správny súd za neopodstatnenú žalobnú námietku, že obrazovo-zvukový záznam získaný v trestnom konaní nemožno použiť v správnom konaní, v tomto prípade v namietanom prvostupňovom a odvolacom konaní. Vo vyššie uvedenom smere správny súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžo/37/2011 zo dňa 28. augusta 2012.

41. K žalobnej námietke týkajúcej sa plynutia hoci aj šesťmesačnej subjektívnej lehoty správny súd uvádza, že z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že ústav na výkon trestu odňatia slobody žiadosťou zo dňa 16.06.2016 adresovanou Národnej kriminálnej agentúre žiadal túto agentúru o poskytnutie dôkazných prostriedkov po nahliadnutí do vyšetrovacieho spisu. Z uvedenej žiadosti vyplýva, že dňa 15.06.2016 vyšetrovateľ NPKJEVNAKAPPZ umožnil na základe žiadosti ÚVTOS Košice - Šaca zo dňa 15.06.2016 povereným príslušníkom ústavu nahliadnúť do vyšetrovacieho spisu vo veci obvineného O. U. U. Š., ktorý je obvinený zo spáchania zločinu prijímania úplatku, a to z dôvodu možného disciplinárneho previnenia v predmetnej veci. Zároveň v uvedenej žiadosti ústav žiadal o poskytnutie dôkazných prostriedkov, medzi ktorým bol aj vymenovaný CD záznam a prepis hovorov Š. a Š.. Na základe uvedenej žiadosti ústavu Národná kriminálna agentúra doručila dňa 23.06.2016 kópie požadovaných listín ústavom a audiovizuálny záznam na nosiči DVD. Z uvedeného vyplýva,

že žalobca o porušení služobnej prísahy žalobcu tak, ako je odôvodnené aj v personálnom rozkaze riaditeľa Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Košice - Šaca sa preukázateľne dozvedel až doručením tohto obrazovo-zvukového záznamu, ktorý ako už bolo uvedené žalovaný prevzal dňa 23.06.2016. V tejto súvislosti je taktiež potrebné uviesť, že žalobca už v podanom odvolaní proti personálnemu rozkazu, ktorým bol žalobca prepustený zo služobného pomeru uviedol, že všetky informácie aj zo záznamu si vedel riaditeľ ústavu už dňa 07.03.2016 overiť u príslušného vyšetrovateľa NAKA a ak tak neurobil odo dňa 07.03.2016, čo nemôže byť na ujmu príslušníka, mohol tak urobiť minimálne do dňa 15.06.2016, kedy ním poverení príslušníci nahliadli do vyšetrovacieho spisu vedeného v trestnom konaní. Z uvedeného vyplýva, že aj v prípade ako na to poukazuje žalobca, že minimálne už od 07.03.2016 si mohol riaditeľ ústavu overiť všetky informácie u príslušného vyšetrovateľa NAKA, aj v prípade plynutia subjektívnej lehoty od 07.03.2016, bol žalobca prepustený zo služobného pomeru v šesťmesačnej lehote, ktorá je upravená v § 192 ods. 5 zákona č. 73/1998 Zb. (účinného od 01.01.2016). Taktiež je irelevantná námietka žalobcu v podanej žalobe ohľadne plynutia hoci aj šesťmesačnej subjektívnej lehoty, plynúcej buď od 17.09.2015 (výsluch svedka udalosti, ktoré mali zakladať podmienky a predpoklady pre prepustenie žalobcu, ktorý sa stal agentom na úkon dňa 14.10.2015) alebo odo dňa 14.10.2015 (keď riaditeľ prvostupňového správneho orgánu vôbec umožnil vyhotovenie obrazovo-zvukového záznamu na pôde prvostupňového správneho orgánu), pretože prvostupňový správny orgán sa preukázateľne dozvedel o porušení prísahy žalobcu až doručením obrazovo-zvukového záznamu Národnou kriminálnou agentúrou dňa 23.06.2016. Výsluch svedka, udalosti, ako aj umožnenie vyhotovenia obrazovo-zvukového záznamu v priestoroch prvostupňového správneho orgánu, ako na to poukazuje žalobca, nie sú takými dôkazmi, z ktorých by správny orgán prvého stupňa mohol vyvodiť jednoznačný záver o porušení služobnej prísahy žalobcu.

42. K žalobnej námietke týkajúcej sa nevysporiadania žalovaného s námietkami týkajúcimi sa spôsobom doručovania personálneho rozkazu do vlastných rúk žalobcu, kedy bol doručený len jeho právnej zástupkyni, k tomu správny súd uvádza, že v administratívnom spise žalovaného sa nachádza plnomocenstvo, ktorým žalobca splnomocnil Advokátsku kanceláriu Bauer s.r.o., aby ho plným právom právne zastupovala v konaní vedenom v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Košice - Šaca pod č. UVTOS-54/21-2016, pričom v uvedenom plnomocenstve je presne špecifikované, aby táto Advokátska kancelária prijímala doručované písomnosti. Keďže žalobca si zvolil procesný postup pri doručovaní písomností tým spôsobom, že plná moc zo dňa 08. augusta 2016 oprávňovala právneho zástupcu žalobcu aj k prijímaniu doručovaných písomností, preto podľa názoru správneho súdu táto žalobná námietka je neopodstatnená. V tomto smere správny súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžo/156/2009 zo dňa 18.03.2010.

43. Aj podľa názoru správneho súdu v predmetnom konaní bolo preukázané, že žalobca zvlášť hrubým spôsobom porušil služobnú povinnosť vyplývajúcu z § 48 ods. 3 písm. g/, f/, a/ zákona č. 73/1998 Zb. tak, ako to bolo popísané v rozhodnutí správneho orgánu prvého stupňa a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Podľa názoru správneho súdu dôkaz zabezpečený a hodnotený správnym orgánom prvého stupňa (CD s obrazovo-zvukovým záznamom vyhotovenom NAKA) bol postačujúci na vyvodenie záveru o tom, že žalobca svojim konaním zvlášť hrubým spôsobom porušil služobnú povinnosť vyplývajúcu mu z vyššie citovaných ustanovení zákona č. 73/1998 Zb., a preto nebolo už povinnosťou správneho orgánu prvého stupňa získavať a vyhodnocovať iné dôkazy, ako na to poukázal žalobca, pričom správny orgán neukladá žiadny právny predpis, akú dôkaznú hodnotu konkrétnemu dôkazu prizná.

44. Pokiaľ žalobca v podanej žalobe navrhol v konaní na pojednávaní vypočúť ako svedkov viaceré osoby, správny súd tento žalobcom navrhovaný dôkaz nevykonal, nakoľko v podanej žalobe žalobca neuviedol k akým preukázateľným tvrdeniam žalobcu by mali byť navrhnutí svedkovia vypočutí, a preto správny súd už aj so zreteľom na vykonané dokazovanie správnym orgánom prvého stupňa vykonanie tohto navrhnutého dôkazu nepovažoval za nevyhnutné a potrebné na rozhodnutie vo veci.

45. V tejto súvislosti správny súd taktiež považuje za potrebné uviesť, že zákon č. 73/1998 Z. z. poskytol vybraným skupinám štátnych zamestnancov a v nadväznosti na nich, aj ich rodinným príslušníkom lepšie sociálne zabezpečenie, než má väčšina pracovníkov a zamestnancov, ktorých pracovný režim upravuje Zákonník práce. Preto aj súd považuje za prirodzené, že na druhej strane kladie zákon vyššie podmienky profesionálneho a morálneho charakteru pre výkon služby, ktorých porušenie nekompromisne sankcionuje. To v konečnom dôsledku znamená, že zákon vyžaduje striktné

dodržiavanie svojich ustanovení, prísnejších než iné zákony (Zákonník práce) vo vzťahu k plneniu služobných povinností.

46. Z vyššie uvedených dôvodov správny súd považoval žalobu za nedôvodnú, a preto ju v súlade s ustanovením § 190 Správneho súdneho poriadku zamietol.

47. O náhrade trov konania správny súd rozhodol podľa § 167 ods. 1, § 168 Správneho súdneho poriadku, v zmysle ktorých účastníkom konania právo na náhradu trov konania nepriznal, pretože žalobca nemal v konaní úspech celkom, ani sčasti a žalovanému voči žalobcovi nevznikli dôvodne vynaložené trovy konania, ktoré by bolo možné od žalobcu spravodlivo požadovať.

48. Správny súd v preskúmvanej právnej veci rozhodol v senáte jednohlasne (§ 3 ods. 9, posledná veta zák. č. 757/2004 Z. z. v znení zák. č. 33/2011 Z. z.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť, ktorú možno podať v lehote jedného mesiaca od doručenia rozhodnutia krajského súdu na Najvyšší súd Slovenskej republiky prostredníctvom Krajského súdu v Košiciach.

V kasačnej sťažnosti sa uvedú všeobecné náležitosti podania podľa § 57 Správneho súdneho poriadku to znamená, ktorému správne súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisová značka konania. Ďalej sa v kasačnej sťažnosti musí uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len „sťažnostné body“) a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí správne súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Správny súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. K podaniu kolektívneho orgánu musí byť pripojené rozhodnutie, ktorým príslušný kolektívny orgán vyslovil s podaním súhlas.

Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší účastník konania dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, správny súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Kasačnú sťažnosť možno podľa § 440 ods. 1 Správneho súdneho poriadku odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred krajským súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený krajský súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v § 440 ods. 1 písm. g/ až i/ Správneho súdneho poriadku sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva

nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred krajským súdom.

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

Sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom.

Uvedená povinnosť neplatí, ak

- a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 1 písm. c/ a d/,
- c) je žalovaným Centrum právnej pomoci.